

New York Timesi bestsellerite autor

LEE TOBIN McCLAIN

*Rannaraamatute
pood*

Originaali tiitel:
Lee Tobin McClain
The Beach Reads Bookshop
2023

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Enterprises ULC-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Enterprises ULC-ga.

Kaanekujundus pärineb Harlequin Enterprises ULC-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Ülle Jälle
Toimetanud Kaie Nõlvak
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 2023 by Lee Tobin McClain
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2024.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises ULC või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

D04442124
ISBN 978-9916-31-342-8

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Kõikidele rannas lugejatele

PROLOOG

CHESAPEAKE'I LAHES TEABERRY saarel asuv väike raamatupood oli kunagi olnud kalurimajake. 1950. aastatel oli Tom Crockett selle ära ostnud ja siia raamatupoe asutanud. See paiknes linna väikese kaubanduspiirkonna ja sadama vahel ning muutus peagi saareelanike kogunemiskohaks.

Selle kulunud verandal olid toolid ja kabelaud vanade vitstest vähi-nattade peal ning soojadel pärastrandidel kogunes sinna kuni kümme meest, kes tõmbasid suitsu ja arutasid lahe ilmastiku üle. Peamiselt kalurid, aga ka õpetajad, poemanikud ja linna vaimulik. Kogukonna naised kogunesid enamasti poes sees, jõid kohvi, mida Tom pliidil keetis, ja jagasid viimaseid uudiseid. Verandal kuuvalgel oli antud nii mõnigi suudlus ja vähemalt kolm meest olid laskunud kulunud põrandalauadadele põlvili ja teinud oma kallimale abieluettepaneku.

Poes sees oli riiulites köidete kaupa Chesapeake'i ajalugu käsitlevaid raamatuid ja seintel merekaarte. Piirkonna kokaraamatud olid saare väheste, aga lojaalsete turistide seas populaarsed. James A. Micheneri „Chesapeake“ oli alatasa otsas, samuti „Beautiful Swimmers“, mis oli Pulitzeri auhinna võitnud uurimus sinikrabist.

Aastate möödudes oli inimestel aina vähem vaba aega ja Tomi raamatupoe klientuur kahanes. Telefon jõudis saarele hilinemisega,

aga see jõudis sinna, nii et vahetult uudiste jagamine polnud enam vajalik. Inimesed said ajaloodoosi kätte televiisorist ja vanad, kunagi hinnatud köited kogusid nüüd riulites tolmu. Turistid kõndisid raamatupoest mööda moekamate kohtade poole peatänaval. Sõbrad ütlesid Tomile, kes hakkas kaheksakümnele liginema, et ta peab ajaga kaasas käima, aga Tom punnis vastu.

Tema poegadel ja pojatütardel oli paremat teha kui sellist poodi pidada, mis tõtt-öelda polnud aastaid kasumit teeninud. Ja siis Tom suri ja raamatupood pani ukсед kinni.

Mitu talve räsisisid tormid tugevat ehitist. Kulunud laudis kulus veel rohkem. Hiired ja koopaoravad elasid majas ning suitsupääsukesed tegid räasta alla pesa. Kui läheduses kasvava puu suur oks ühe katusenurga lõmastas, pääses vihmavesi sisse ja osa mahajäetud raamatuid sai märjaks.

Ühel päeval pani Tomi pojatütar Mary Beth, kes oli üle viiekümne ja vajas pärast ränka lahutust raha, laguneva maja ette „Müüa“-sildi. Kohalikud olid liiga heatahtlikud, et naerda, aga endamisi vangutasid nad pead. Kes sellise maja ostaks? Mis kasu on vanast kopitanud raamatupoest, mis on täis vanu kopitanud raamatuid? Ja tööpoolest, silt seisis seal suures osas unustatuna, kolisedes vihma käes ja paindudes tugeva tuulega vastu maad.

Mitte keegi ei arvanud, et raamatupoe saatus pöördub, aga Teaberry on alati tähendanud turistidele värskendust ja taasärkamist ning vahetevahel on sõbralik kogukond ja saare loodus mõne oma elaniku meeleheite veerelt tagasi kiskunud. Võib-olla juhtub sama ka väikese laguneva raamatupoega...

ESIMENE PEATÜKK

„KAS OLETE VAHEL mõelnud tempo maha võtmisele?“

Doktori sõnad olid sama ebaharilikud kui tema valge kittel Luis Domingueze töökabinetis. Siin toimusid firmade ühinemised ja ostmised, ja seda tehti kiires tempos. Mitte keegi ei võtnud tempot maha, mitte kunagi.

„Mida te öelda tahate, doktor?“ Luis üritas telefonis piiksuvaid sõnumeid eirata. „Ma olen alles kakskümmend kaheksa. Mul ei saa ju midagi viga olla.“

Doktor Henry pani vererõhuaparaadi manseti ümber tema käsi-varre. „Saan aru, et teil hakkas juhatuse koosolekul pea ringi käima. Ja te toitute kohvist ja maisikrõpsudest.“ Ta pani vererõhuaparaadi tööle, vaatas näitu ja kortsutas kulmu. „130/90. See teeb murelikuks. Kas suguvõsas on südame- või neeruhaigusi?“

„Ei tea.“ Luis ei tahtnud suguvõsa haigustest rääkida, sest ei teadnud neist midagi, eriti veel keset tavalist aprillikuist töönädalat. „Ma püüan rahulikumalt võtta. Söön tervislikumalt.“ Seda öeldes teadis ta, et seda ei juhtu, aga ta pidi tööpäeva jätkama.

„Loodetavasti teete seda. Juhatuse liikmed on mures. Te olevat asendamatu.“ Mees patsutas Luisi õlale. „Järgmisel nädalal kohtume. Peame ravimitest rääkima, kui olukord just oluliselt paranenud ei ole.“

„Küll on,“ lubas Luis. Ta pingutas alati üle. Teda liigutas natuke, et juhatusel liikmed tema tervise pärast nii palju muretsesid, et organiseerisid talle töö juures iganädalase arstliku kontrolli.

Ta oli rajanud elu, kus keegi ei pidanud tema pärast muretsema ja tema ei pidanud muretsema kellegi teise pärast. Nii talle meeldis, aga aeg-ajalt oli hea teada, et keegi hoolib.

Ta läks ukse juurde ja viipas oma assistendi Guntheri kabinetti. „Kas kõik on tänaseks esitluseks valmis?“

„Slaidid on paigas ja inimesed juba saabuvad.“

Adrenaliin paiskus verre. „Väga hea.“

Doktor sulges klõpsuga oma portfelli. „Kuidas oleks hobiga? Pere loomisega? Abielu mõjub tervisele hästi.“

„Seda ei juhtu.“ Luis oli suures osas oma vallalise staatusega leppinud. Ta ei osanud suhteid luua ega säilitada. Ei tahtnud seda vastutust. Ei tahtnud sellises vastutuses *ebaõnnestuda*, nagu oli juhtunud tema vanematega.

Paljud naised olid valmis üürikesteks suheteks miljonäriaga. Häda oli selles, et selline elustiil muutus kiiresti tüütuks.

„Tule,“ ütles Luis Guntherile, suundudes ukse poole. „Hakkame pihta.“

Dominguez Enterprisedi kontor sumises energiast, inimesed olid arvutite kohal kummargil, lifti kell piüksus, hääled kõnelesid kiiresti telefonis. *See* oli Luisi hobi. *See* oli tema perekond. Ta oli neljakümnendaks eluaastaks seatud finantseesmärkide saavutamise õigel teel, aga selline elustiil ei jätnud aega laste trennidega tegelemiseks või muru niitmiseks.

„Vabandage, härra Dominguez?“ Vastuvõtualast tuli tema juurde imeilus heledapäine naine. Tal oli süles roosas riietuses mudilane, lehv tumedates lakkis juustes. Nunnu. Luisile meeldisid beebid. Ta sirutas käe, kõditas last lõua alt, laksutas keelt ja laps kihistas naerda.

„Kas ma saaksin teiega hetke rääkida, söör?“ küsis naine.

Luis vaatas taas blondiini. „Praegu mitte. Pange proua Jacksoni juures vastuvõtulauas kokkusaamise aeg kirja.“ Ta viitas naise poole

ja suundus koosolekuruumi, naeratades ülikondades mehi ja kostüümides naisi laua taga istumas nähes. Mehed ja naised, kelle pealt ta peagi suure summa raha teenib.

Täiesti õiglaselt ja seaduslikult muidugi. Väike IT-firma, mille suurem ära ostab, saab rahasüsti ja võib kõik oma töötajaid palgale jätta ning suurem firma saab kasu haarde laiendamisest. Ideaalis lahkuvad kõik siit sama rõõmsana, kui tema oli.

Ja kaks tundi hiljem lahkusidki nad rõõmsana. Kõik vahetasid käepigistusi, tema töötajad õnnitlesid teda ja tema tänas neid nende tööpanuse eest.

Kes võinuks arvata, et tema taustaga poiss teeb kunagi tehinguid Washington DC kõige tähtsamate ettevõtjatega?

Samas oli tema karjäär ehk natuke isegi ennustatav olnud. Teismelisena oli ta laenanud sõbralt mõned dollarid ja ostnud seejärel kasti kofeiinisisaldusega karastusjooki, mille müüs eksamipäevadel kõrgema hinnaga maha. Kasumi eest ostis ta veel kasti ja laiendas oma ettevõtmise põhikoolilt keskkoolile. Loomulikult oli ta pidanud selleks tundidest poppi tegema.

„Ta ei ole kõige targem poiss, aga kõik, mida ta puudutab, muutub kullaks,“ oli öelnud ta teolt tabanud õpetaja tema kasuemale.

Ja Luis oli üritanud oma oskustest ja annetest viimase välja pigistada.

Nüüd koosolekuruumist väljudes nägi ta enda poole tulemas sama naist, kes teda enne kõnetas, ent seekord koos proua Jacksoniga. Naine tundus natuke korratu, puhus heledaid juukseid näolt, kohendades süles nüüd magavat mudilast.

Ta oli ikka ilus. Õhetava näo ja lahtiste juustega ehk ilusamgi.

„Anna andeks, Luis,“ ütles proua Jackson. „Ta keeldus lahkumast.“

„Ma pean tõesti teiega rääkima.“ Naise hääl oli vaikne, ent otsustav. See oli seksikalt kähe.

Luis oleks ta pikalt saatnud, kui naisel poleks olnud selliseid halle vapustavaid silmi, milles oli peidus hulk saladusi. Aga ta polnud ammu kohtamas käinud ja tahtis äsjast tehingut tähistada.

„Tulge edasi, mul on mõni minut aega,“ ütles ta, viidates oma kabinetti viiva koridori poole. Tavaliselt vältis ta lastega naisi. Kindlasti vältis ta abikaasadega naisi, nii et astus eest ja vaatas naise vasakut kätt. Sõrmust polnud.

Naisel oli tume seelik ja vest ning valge pluus ning ta kõndis kergelt puusi õõtsutades.

Luis jõudis oma kabineti ukse juurde ja naise ligidusse tema selja taha ning hoidis ust lahti. „Minge edasi, istuge akna alla.“ Ta kõneles vaikselt, et mitte last äratada. Luis noogutas proua Jacksonile rahustavalt, kuna naine kippus teda liigselt kaitsma, ja järgnes nooremale naisele oma kabinetti. Seal kükitas ta minikülmiku juurde. „Kas soovite midagi juua? Mul on vett, karastusjooke. Mahla ka, kui teie laps ärkab.“

Ta kuulis koridoris inimesi hüvasti jätmas. Ta oli kõigile ülejäänud päeva vabaks andnud. Nad tegid tihti pikki päevi, nii et talle meeldis väikseid boonuseid anda, kui olukord seda vääris.

„Palun vett.“ Naine kõneles samuti vaikselt, aga laps tema süles häälitises ja avas silmad. „Mahla ka, kui tohib.“

Luis tõusis, ühes käes kaks veepudelit ja teises mahl. Ta keeras veepudeli korgi lahti ja ulatas naisele, seejärel avas ka mahlapudeli.

Ta istus lauaservale ja silmitses naist. „Kuidas ma teid aidata saan?“

Naine jõi vett, laps teise käe peal ja vaatas Luisile rahulikult otsa. „Tahaksin, et te kellegagi kohtuksite.“

„Jätkake.“ Nii et naisel oli midagi plaanis. Arvatavasti mingi projekt, mille finantseerimist ta lootis. Lapse kaasa võtmine oli algaja viga, aga kuna ta tundus nii tõsine ja siiras, kavatses Luis keelduda leebelt.

Naine viitas lapse poole. „See on Willow,“ ütles ta.

„Tere, Willow.“ Luis naeratas lapsele ja jõi vett.

Naise seelik nihkus madalal toolil istudes ülespoole põlvi.

Luis vaatas talle otsa. „Kuidas *teie* nimi on?“

„Mina olen Deena Clark,“ vastas naine. „Aga Willow on tähtis.“